

De pleinmarkt van de Grote Kerk

Wie bij ons thuis Grote Kerk zegt, kan niet om de dingen heen die zich in ons huis bevinden., zowel klein als groot, o.a. bloempotten, houten beeldjes, meubels, bv. de kerkbank met het nummer erop, waarop wij als gezin zaten, toen onze kinderen gedoopt werden en onze dochter belijdenis deed.

Maar al die materialistische spullen zeggen mij niet zo veel als de herinnering aan al die jaren pleinmarkten.

Het eerste jaar stond er één klein tentje. Ik fietste erlangs vanaf mijn werk op de Canadalaan. Ik ging even kijken, er was niet veel meer over. Het jaar daarop stond er al een echte tent en was het al behoorlijk druk. Om 10 uur werd ik al platgedrukt met mijn dochter in de wandelwagen, gauw bovenop een bankstel gevluucht.

Dat jaar heb ik voor het eerst op de veiling geboden op een schilderij (zo'n kitsierig ding)

Maar het feit dat ik mijn vinger op stak en meedeed was een hele stap, niet wetende dat ik hoeveel zaterdagen daarna vooraan zou zitten om mee te bieden, ik vroeg er speciaal vrij voor.

Onze kinderen vermaakte zich al snel bij de speelgoedafdeling, voor al mijn zoon zo klein als hij was

wist hij de dames achter de kraam te bespelen. Voor weinig geld scharrelde hij steeds iets passend op. Alle lof voor deze dames(twee zussen) die jaren lang achter de speelgoed kraam stonden.

Daarna was mijn zoon te vinden op de afdeling elektra, dit werd thuis meteen uitgeprobeerd, bv. Disco met draaiende bal en gekleurde lichten gevolgd stroom uitval.

Ook onze wc hangt vol met tegels met teksten erop, samen uitgezocht met mijn neefje die toen op de Bosbouwschool op de Loolaan zat. Natuurlijk heb ik meerdere miskopen gedaan. Want zo op het oog inschatten, daar ben ik niet goed in. Zo kocht twee eiken houten nachtkastje voor naast het bed. Je moest meteen meenemen, om ruimte te maken voor de volgende lading meubels. Ik had toen mijn moeder bij me, we hadden de kinderen uit school gehaald. We keken elkaar aan en hadden zoiets van 'dat moet lukken'. Nou mooi niet. Halverwege de Loolaan hebben we de nachtkastjes aan de kant gezet en zijn we erop gaan zitten, om de olieballen op te eten. Ik vlug de kinderen naar school gebracht terwijl mijn moeder bij de kastjes bleef. Nu zou je zeggen, "bel je toch iemand", maar je had toen nog geen mobieltje.

Eenmaal thuis met de zware kastjes bleken ze net iets te breed, dus gewoon jaren lang maar één kastje naast ons bed.

Bij één van de laatste veilingen bood niemand op een rotan poppenwieg, omdat dat niet meer in was, en die kon ik niet laten staan, ik voelde nl. dat ons nieuwe kleinkind een meisje werd. En ja hoor het werd een meisje.

Tijdens de laatste pleinmarkt stond onze zoon weer bij de speelgoedafdeling en liep hij met een baby pop onder zijn arm langs ons naar buiten. Hij zag ons niet wij zaten pannenkoeken te eten.

H.Buithuis van de Zande
Bosweg 6
Telefoon 055-521 97 78